

БРИГГАН

Якби Коно́р мав ви́бір, він не витрачав би найважливіший день народження у своєму житті на те, щоб допомогти Девіну Трансвіку одягнутися. Правду кажучи, він би взагалі не погодився допомагати Девіну Трансвіку робити будь-що.

Але Девін був старшим сином Ерика, графа Трансвіка, а Коно́р — третім сином Фенрея, пастуха. Фенрей заборгував графу, і Коно́р відпрацьовував борг як слуга Девіна. Домовленість вступила в дію понад рік тому й мала тривати ще принаймні два роки.

Конорові треба було правильно застібнути кожну мудровану пряжку на спині пальта Девіна, інакше там утворяться зборки, і потім йому будуть нагадувати про це ще кілька тижнів. Вишуканий матеріал був красивий, але не надто практичний. Коно́р знав, що якби вони потрапили в бурю, то Девін волів би одягнути просту й надійну куртку. І напевно, без жодних застібок. Таку, що справді могла б його зігріти.

— Ти ще довго там будеш вовтузитись? — роздратовано спитав Девін.

— Вибачте за затримку, мілорде, — відповів Коно́р. — Тут сорок вісім застібок. Я тільки на сороковій.

— І скільки ще днів це займе? Так я й зістарітись устигну, а може, й померти! Та й загалом, звідки ти знаєш, скільки їх там? Вигадуєш на ходу?

Конор стримався й не став грубіянити. Він ріс, рахуючи овець, і вже напевно знав арифметику значно краще за Девіна. Але суперечки з паничем навряд чи були варті тих проблем, що вони могли їх викликати. А Девін, мов навмисно, його дразнив.

— Це всього лиш моє припущення.

Цієї миті двері відчинились і до кімнати влетів Доусон, молодший брат Девіна.

— Ти ще й досі вдягаєшся, Девіне?

— Я не винен, — повагом відповів Девін. — Це Конор дрімає на ходу.

Конор лише зиркнув на Доусона. Що раніше він закінчить із застібками, то швидше підготується й сам.

— І як це Конор міг заснути? — хмикнув Доусон. — Ти, брате, весь час вигадуєш щось цікаве.

Конор стримав усмішку. Доусон рідко мовчав. Частенько він набридав, але іноді міг бути й доволі кумедним.

— Я не сплю.

— Ти ще не закінчив? — невдоволено спитав Девін. — Скільки там залишилось?

— П'ять, — кинув Конор, хоча спершу хотів сказати «двадцять».

— Девіне, ти гадаєш, що зможеш викликати звіродуха? — запитав Доусон.

— А чом би й ні, — відповів Девін. — Дід викликав мангуста. Батько — рись.

Сьогодні в Трансвіку мала відбутися Церемонія Нектару. Менш ніж за годину місцеві діти, яким цього місяця виповнилось одинадцять, спробують викликати звіродуха. Конор знав, що деякі родини частіше

за інших уміли встановити зв'язок зі світом тварин. Утім, виклик звіродуха ніколи не був гарантований. Це не залежало від того, до якої родини ти належиш.

Лише трое дітей мали сьогодні випити Нектар, і шанси на успіх у кожного з них були однакові. Певна річ, марно було заздалегідь хвалитися, допоки все не відбулося.

— Як тобі здається, яку тварину ти отримаєш? — знову спитав Доусон.

— Хто його знає, — знизав плечима Девін. — А ти як гадаєш?

— Мабуть, це буде... бурундук, — висловив здогад Доусон.

Девін кинувся в бік брата, але той, гигочучи, стрімголов помчав собі геть. Доусон був одягнений не так офіційно, як старший брат, і це дозволяло йому рухатися вільно.

Та все ж таки Девін невдовзі впіймав його, схопив і притис до підлоги, усівшись на нього верхи.

— Швидше за все, це буде ведмідь, — сказав Девін, налігши ліктем братові на груди. — Або дикий кіт, як у батька. І перше, що я зроблю — звелю йому скуштувати, який ти на смак.

Конор терпляче чекав. Він не мав права втручатись.

— Ти можеш і взагалі нічого не отримати, — сміливо відповів Доусон.

— Тоді я буду всього лише графом Трансвіка і твоїм паном.

— Не будеш, якщо батько переживе тебе.

— На твоєму місці я б спершу думав, а потім уже говорив, другий сину.

— У такому разі, добре, що я — не ти!

Девін крутнув Доусона за ніс так, що той аж скрикнув. Потім Девін звівся й обтрусив штани:

— Зате в мене ніс не болить.

— Конор також питиме Нектар! — крикнув Доусон. — Може, якраз він і викличе звіродуха.

Конорові хотілося стати невидимкою. Чи сподівався він викликати звіродуха? Звісно! Хто ж не сподівається? Залишитись без надії неможливо. І хоч ніхто в його родині не зумів викликати звіродуха вже кілька десятиріч, від часів якогось маловідомого двоюрідного прадіда, усе ж таки шанси є.

— Так, — Девін засміявся. — Певно, донька коваля теж когось викличе.

— Хтозна, — буркнув Доусон, сідаючи на підлозі й потираючи носа. — Коноре, а кого б ти хотів отримати?

Конор опустил погляд додолу. Та оскільки його питала знатна особа, слід було відповідати:

— Я завжди добре ладнав із собаками. Тому, мабуть, хотів би вівчарку.

— Оце так уява! — засміявся Девін. — Пастух мріє викликати вівчарку.

— Із собакою було б весело, — сказав Доусон.

— Це так буденно, — докинув Девін. — Скільки у вас собак, Коноре?

— У моєї родини?.. Було десять, коли я рахував їх востаннє.

— Ти вже давно не бачив своїх рідних? — спитав Доусон.

— Понад півроку, — Конор намагався говорити спокійно.

— А вони прийдуть сьогодні?

— Гадаю, постараються. Усе залежить від того, чи зможуть вони вирватися, — Конор не хотів показувати свого хвилювання, бо рідня могла й не прийти.

— Оце буде подія для тебе, — пирхнув Девін. —

6 Скільки там застібок іще лишилося?